

สัณณ

แห่งความเลื่อมใส

ท่านจงเจริญพุทธานุสติ อันยอดเยี่ยมกว่าภาวนาทั้งหลาย

ท่านเจริญพุทธานุสตินี้แล้ว จักยังใจให้เต็มได้

สัญญาแห่งความเลื่อมใส

๔๕๓

พระรัตนตรัย คือ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ สามอย่างนี้เป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุด เมื่อนึกถึงแล้วจะทำให้ใจบริสุทธิ์ มีความสุข สดชื่น เบิกบาน เป็นสรวงของมวลมนุษยชาติ เพราะการที่เราต้องเกิดในมาแต่ละภพแต่ละชาติ ก็เพื่อแสวงหารัตนะทั้งสามนี้เท่านั้น แต่ถ้าเรามัวไปแสวงหาจากนอกตัว ก็จะไม่มีความพบ เพราะฉะนั้นให้เราได้นึกน้อมใจกลับมาเพื่อแสวงหาธรรมะ อันเป็นที่พึ่งที่แท้จริง ที่อยู่ภายในตัวของเราทุกคน

ในการเจริญพุทธานุสติ โดยมีพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ มีพระแก้วใสเป็นตัวแทนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ มีอานิสงส์อันยิ่งใหญ่ ปิดประตูบาปภุมิติเดียว เพราะอานุภาพแห่งการเจริญพุทธานุสติ ระลึกถึงผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว อย่างเป็นชีวิตจิตใจ ในทุกอิริยาบถทั้งยืน เดิน นั่ง นอน จนกระทั่งท่านมาปรากฏอยู่ในกลางใจของเรา และติดอยู่ตลอดเวลา มีอานุภาพที่ไม่มีประมาณ ปิดประตูบาปได้ เพราะใจจะผ่องใส ไม่เศร้าหมอง มีสุดที่เป็นที่ไป หลังจากละโลกไปแล้ว เราจะมีกายใหม่ เป็นกายทิพย์ที่สวยงาม มีรัศมีสว่างไสว มีสมบัติอันเป็นทิพย์ มีวิมานอยู่ในสวรรค์ มีบริวารเกิดขึ้นมากมาย หรือถ้าปรารถนาจะไปบังเกิดในพรหมโลก ก็สามารถไปได้

มีพุทธภาชิตที่ปรากฏใน สุกุติเถราปทาน ตอนหนึ่งว่า

สัญญาแห่งความเลื่อมใส

๔๕๔

**“ท่านจงเจริญพุทธานุสติ อันยอดเยี่ยมกว่าภavana
ทั้งหลาย ท่านเจริญพุทธานุสตินี้แล้ว จักยังใจให้เต็มได้”**

ในอดีต มีพระอรหันต์รูปหนึ่งชื่อ รโหฬัญญิกเถระ ท่านเป็นพระสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ได้บรรลुเป็นพระอรหันต์ ตั้งแต่ ๗ ขวบ เป็นสุขาปฏิบัติปฏิบัติปาฏิญญา คือ ผู้ที่ปฏิบัติได้สะดวก ตรัสรู้ได้รวดเร็ว แม้มีอายุเพียง ๗ ขวบเท่านั้น ก็ได้บรรลุคุณวิเศษ มีอภิญญา ๖ คือ มีหุทิพย์ ตาทิพย์ ระลึกชาติได้ รู้วาระจิต มีอิทธิฤทธิ์ ทำอสังเวทให้สิ้นได้ และถึงพร้อมด้วยปฏิสัมภิทาญาณ ๔ คือ มีปัญญาแตกฉานในอรรถ ในธรรม ในภาษา และในปฏิภาณไหวพริบ

เป็นธรรมดาของพระอรหันต์ทั้งหลาย เมื่อท่านได้บรรลुอรหัตตผลแล้ว ท่านจะระลึกชาติหนหลัง ที่เรียกว่า บุพเพนิวาสานุสติญาณ ย้อนไปดูประวัติการสร้างบารมีของท่านเอง เมื่อพบเห็นว่าแต่ละภพ แต่ละชาติ ท่านได้ทุ่มเทสร้างบารมีอย่างเต็มที่ ก็จะเกิดความปีติปราโมทย์ใจ

*พระรโหฬัญญิกะ ได้เล่าเรื่องในอดีตชาติของท่านไว้ว่า ทุกชาติที่ผ่านมา ท่านได้บำเพ็ญกุศลไว้มากมาย ได้พบกับ

สัญญาแห่งความเลื่อมใส

๔๕๕

พระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาหลายพระองค์ อีกทั้งมีความเลื่อมใสเป็นอย่างยิ่งในพระพุทธองค์ ท่านจะระลึกนึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์อยู่เสมอ มีใจผูกพันกับพระรัตนตรัยตลอดเวลา ได้สั่งสมมหากุศลด้วยการเจริญพุทธานุสติ ทำให้ท่านมีอุปนิสัยแห่งการบรรลุมรรคผลนิพพาน

ในชาติหนึ่ง ท่านได้ไปเกิดในยุคที่ไม่มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นที่เรียกว่า “กาลวิบัติ” คือช่วงเวลาที่ยาวจากพระพุทธศาสนา ไม่มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จมาอุบัติในโลกมนุษย์ในยุคนั้น จึงหมดโอกาสได้รู้จักพระพุทธศาสนา มิได้รับรสแห่งพระสัทธรรม ถ้าใครไปเกิดในยุคนั้น ก็เท่ากับว่าเกิดมาเปล่าประโยชน์ หาแก่นสาระอันแท้จริงในชีวิตไม่ได้

ในสมัยนั้น ท่านได้เกิดในตระกูลของพราหมณ์ ในเมืองที่มีความเจริญรุ่งเรืองแห่งหนึ่ง ครั้นเจริญวัยขึ้นก็ได้ศึกษาศิลปวิทยาจนประสบความสำเร็จ แต่เนื่องจากเป็นผู้สั่งสมบุญเก่ามาดี จึงมีดวงปัญญามองเห็นว่าความรู้ที่ตนมีอยู่นั้น หาแก่นสาระอะไรไม่ได้ แล้วยังเป็นทางมาแห่งบาปอกุศล ยากที่จะประกอบอาชีพให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ได้

ท่านจึงได้สละเพศฆราวาส ออกบวชเป็นฤาษีอยู่ในป่าหิมพานต์ เมื่อบวชแล้ว ก็เป็นผู้มักน้อยสันโดษ ประพฤติ

สัญญาแห่งความเลื่อมใส

๔๕๖

พรหมจรรย์ จนมีผู้ศรัทธาเลื่อมใสมาขอเป็นลูกศิษย์ มีบริวารถึง ๓,๐๐๐ คน ออกบวชตามเป็นฤๅษีอยู่ในสำนักของท่าน ตั้งอาศรมอยู่ใกล้ภูเขาอสละเป็นยอดเขาที่สูงรองมาจากภูเขาหิมาวันต์ ซึ่งนักพรตในยุคนั้น ถือว่าเป็นภูเขาที่เป็นลัปปายะที่สุด

ท่านฤๅษีได้สั่งสอนศิษย์เหล่านั้น อยู่นานถึง ๓,๐๐๐ ปี แต่ก็ยังไม่ทราบถึงสรณะอันแท้จริง ท่านจึงคิดว่า เราเป็นอาจารย์ของศิษย์เหล่านี้ เป็นผู้ที่ตั้งอยู่ในฐานะที่ควรแก่การเคารพกราบไหว้ แต่น่าเสียใจที่เราไม่มีอาจารย์ แม้ที่พึงที่แท้จริงของเรา ก็ไม่มี

คิดดังนี้แล้ว ก็เกิดความละอายใจ จึงได้เรียกประชุมศิษย์ทั้งหมด แล้วกล่าวกับศิษย์ทั้ง ๓,๐๐๐ ว่า “ท่านทั้งหลาย อาศัยเราเป็นอาจารย์ แต่เราไม่อาจแนะนำหนทางหลุดพ้นให้แก่ท่านทั้งหลาย เราไม่ทราบถึงการบรรลุอมตธรรมอันสูงสุด ขอให้ท่านทั้งหลายจงอย่าได้เป็นผู้ประมาท” แล้วท่านก็รู้สึกละอายใจตนเอง ที่ชีวิตไม่มีแก่นสาร แม้ศิษย์ทั้งหลายก็ไม่มีใครรู้ว่า อะไรคือสภาวะที่แท้จริง ดังนั้นท่านจึงปลื้มใจ โดยหาที่สงบเพื่อปรารภความเพียรอยู่เพียงลำพัง

ในขณะนั่นเอง บุญเก่าส่งตามมาทัน ได้กระตุ้นเตือนจิตสำนึกของท่านให้ระลึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะ

สัญญาแห่งความเลื่อมใส

๔๕๓

เนื่องจากในอดีตชาติ ท่านเคยเจริญพุทธานุสติเนื่องนิตย์
แม้มาเกิดในยุคที่ไม่มีพระพุทธเจ้าก็ตาม แต่ท่านก็นึกขึ้นมาได้
แล้วทำจิตของตนให้เลื่อมใสในพระญาณของพระทศพล เกิด
ความปีติ มีใจผ่องใส นึกถึงพระพุทธเจ้าไว้ในใจ โดยทำความรู้สึก
คล้ายกับว่า ได้นั่งอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระบรมศาสดา
ท่านนั่งขัดสมาธิคู้บัลลังก์ อยู่บนอาสนะที่ปูลาดด้วยใบไม้
ทำความเพียรไม่เลิกรา จนกระทั่งสิ้นชีวิตอยู่ในอิริยาบถนั้นเอง

ด้วยอานุภาพแห่งใจที่ผ่องใส ไม่เศร้าหมอง เมื่อละโลก
แล้ว จึงไปบังเกิดในพรหมโลก สมกับที่พระพุทธองค์ได้ตรัสว่า

“จิตเต อสงกิลิฏฺเฐ สுகฺติ ปาฏิกฺขชา

เมื่อจิตผ่องใสไม่เศร้าหมอง บุคคลพึงหวังสุคติได้”

ด้วยอานิสงส์ที่ท่านได้ระลึกถึงพระพุทธเจ้า มีพระพุทธเจ้า
เป็นอารมณฺ์ ในกัปที่ ๓๑ แต่กัปนี้ ไม่เคยรู้จักทุกคติเลย คือ
ไม่เคยตกไปสู่อบายภูมิ ไม่เกิดเป็นสัตว์นรก เปอต อสุรกาย และ
สัตว์เดียรัจฉาน ในกัปที่ ๒๗ ที่ผ่านมา ท่านได้เกิดเป็นพระเจ้า-
จักรพรรดิผู้สมบูรณ์ด้วยวรรณะ ๗ ประการทีเดียว

ในภพชาติสุดท้าย ในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ของเรา ท่านเกิดในตระกูลสูง ที่มีความพร้อมพร้อมด้วยโภคทรัพย์-
สมบัติ พออายุได้ ๗ ขวบ บุญเก่าก็มาเตือนให้สอนตัวเองได้ว่า

สัญญาแห่งความเลื่อมใส

๔๕๘

สิ่งทั้งหลายในโลกล้วนไม่เป็นสาระ ไม่เป็นแก่นสาร เกิดความ
เบื่อหน่ายในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส จึงได้ออกบวช และใน
ขณะที่พระอุปัชฌาย์เอามิดโกนจรดที่ปลายผม พระรโหฬัญญิก
ก็ได้บรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์ทันที

ดังนั้น การเจริญพุทธานุสติจึงมีอานิสงส์มาก เป็นเหตุ
ให้บรรลุมรรคผลนิพพานตั้งแต่เยาว์วัย ถ้าหากใครระลึกถึง
พระพุทธเจ้าเอาไว้ในใจอยู่เสมอ ใจจะผ่องใส ปิดประตูบาปบุญ
ได้ ละโลกก็ไปสู่สุคติ เมื่อถึงคราวต้องมาเกิดในเมืองมนุษย์
จะเกิดในตระกูลที่ดี มีโภคทรัพย์สมบัติเพียบพร้อมบริบูรณ์

ดังนั้น การนึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ จึงมีอานิสงส์
มาก มีผลอันไพบูรณ์ ทำให้เรามีความสุข สดชื่น เบิกบาน
ผ่องใสขึ้นมาทันที เพราะฉะนั้น ให้หมั่นประคับประคองใจให้
หยุดนิ่งให้ได้ทุกวัน เพื่อใจของเราจะได้สะอาด บริสุทธิ์ และ
เข้าถึงสันติสุขที่แท้จริงกันทุกๆ คน

